این صفحه پیام‌ها، متن‌ها، عکس‌نوشت‌ها و خبرهای کوتاه منتشر شده در فضای مجازی را بازنشر می‌دهد. تلاش بر این است که دیدگاه‌ها و نظرات کاربران اندیشمند شبکه‌های اجتماعی در عرصه مکتوب هم دیده شود.

آیینه نفس

آتشی که انسان را می‌سوزاند

آیت‌الله محمد باقر تحریری:
نگاه آلوده، جنبه‌های شهوانی را نسبت به جنس موافق یا مخالف در درون انسان زیاد می‌کند و این آتش او را می‌سوزاند. شیطان هم با وسوسه‌هایش به این امر کمک می‌کند تا جایی که اگر شخص به خود نیاید، او را در کنار خانه خدا هم به گناه می‌کشاند. البته اگر نتواند او را به گناه عملی بکشاند، سعی می‌کند فکر او را مشغول کند تا از امور معنوی کمتر استفاده کند و چون استفاده‌های آنی و کم معنوی، تأثیر چندانی برای انسان ندارد و نمی‌تواند انسان را عوض کند، لذا باید نگاه‌های خود را کنترل کنیم تا از وسوسه‌های بعدی شیطان، در امان باشیم.
با توجه به روابط گسترده اجتماعی، کنترل این عضو مشکل است ولی افراد به ویژه جوانان، تا آنجا که می‌توانند، مسیرهایی را انتخاب کنند که کمتر به گناه مبتلا شوند یا با افرادی ارتباط داشته باشند که آنها را کمتر دچار مفسده کنند.
منبع: کانال «صراط مستقیم» در ایتا.

به خدا پناه می‌بریم

کانال تلگرامی «یادنامه مرحوم دولابی» فرازی از دعای هشتم صحیفه سجادیه را به اشتراک گذاشت. امام سجاد(ع) فرموده‌اند: «اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ... أَنْ نَغْضَدَ ظَالِماً، أَوْ نَخْذُلَ مَلْهُوفاً، أَوْ نَرُومَ مَا لَيْسَ لَنَا بِحَقٍّ، أَوْ نَقُولَ فِي الْعِلْمِ بِغَيْرِ عِلْمٍ.» خدایا؛ به تو پناه می‌آوریم از اینکه ستم‌کاری را یاری کنیم، یا ستم دیده‌ای را تنها گذاریم، یا آن چه که برای ما حق نیست بخواهیم یا در باب موضوعی که آگاهی نداریم سخن بگوییم.

خداقوت سربازان گمنامِ امام زمان(عج)

مینا رشیدی در توئیتر خود نوشت: این روزها سخت مشغول کارن و در حال خنثی‌سازی تیم‌های تروریستی و نقشه‌های شومشون، تا ما با خیال راحت جشن‌های آیینی و سیاسیمون رو برگزار کنیم. خداقوت سربازانِ گمنامِ #امام_زمان.

ثبات در رشد اقتصادی

سیدمصطفی موسوی‌نژاد در توئیتی نوشت: رشد اقتصادی پاییز امسال اعلام شد: ۱/۵ دهم‌درصد همانطور که در نمودار می‌بینید پس از روی کار آمدن دولت سیزدهم، رشد اقتصادی به صورت مستمر در محدوده پنج‌درصد بوده است. یکی از آفت‌های رشد اقتصادی، عدم استمرار، تلاطم زیاد و متوسط زیر یک‌درصد آن است که در دولت قبل رخ داد و اقتصاد کشور را زمین‌گیر کرد. #ایران_قوی

چرا در بانک چیزی زمین نریخته؟!

کاربری با نام «جلیل» در توئیتی به طنز نوشت: میری آرایشگاه می‌بینی مو ریخته رو زمین. میری خیاطی می‌بینی پارچه و نخ ریخته رو زمین. میری تعمیرگاه می‌بینی پیچ و مهره و آچار. ولی میری بانک هیچی رو زمین نمی‌بینی حتی خودکارشونم با نخ بستند!

مروری بر نوشته‌های کاربران شبکه‌های اجتماعی در آستانه انتخابات مجلس دوازدهم

صندوق رأی مستقیماً به سفره ما مرتبط است

چند روز مانده به انتخابات مجلس دوازدهم کاربران شبکه‌های اجتماعی در توئیت‌هایی از دلایل خود برای حضور در انتخابات نوشتند. کاربران همچنین از تأثیر رأی دادن گفتند و از شاخص‌های یک کاندیدای اصلح نوشتند. برخی از کاربران نیز از تأثیرات ملی و بین‌المللی مشارکت در انتخابات گفتند. کاربران با اشاره به طرح‌هایی که در مجالس گذشته به تصویب رسیده است از اهمیت مجلس شورای اسلامی در زندگی مردم گفتند. در ادامه بخش‌هایی از واکنش‌های کاربران را مرور کرده‌ایم.

■ **امید هلالی:**
جمهوریت شجره میراثی روشنفکران و مبارزان نسل‌ها از مشروطه تاکنون بوده که با اندیشه و خون آبیاری شده و همواره مستبدان دنبال ریشه‌کن کردن آن بوده‌اند. بهار جمهوریت انتخابات است و نمادش صندوق رأی. از حق‌مان نمی‌گذریم. به راه بادیه رفتن به از نشستن باطل | و گر مراد نیابم به قدر وسع بکوشم.

■ **سیدیاسر جبرائیلی:**
صندوق رأی مستقیماً به سفره ما مرتبط است. این ما هستیم که باید انتخاب کنیم قاعده خانمان‌سوز «هزینه دلاری- درآمد ریالی» ادامه پیدا کند یا متوقف شود. نئولیبرال‌های حامی جهانی‌سازی هزینه‌های ما، بعضاً نه تنها سر به سجود و آیه‌خوان هستند، بلکه پرچم عدالت نیز به دست دارند. غفلت نکنیم...

■ **عاطفه خرمی:**
دقیقاً چه زمانی دشمن جرئت حمله نظامی پیدا می‌کنه؟ هر وقت احساس کنه انشقاق، بین ملت ایجاد شده، درست مثل فاجعه شاهچراغ پارسال! رأی می‌دهم برای اینکه چنین احساسی ایجاد نشه #انتخابات #وحدت_ملی

■ **اعظم سادات سید مؤمنی:**
سخنگوی شورای نگهبان گفته ۴۰۰ نفر از کاندیداهای انتخابات امسال دهه هفتادی هستند، پرچم دهه هفتادی‌ها بالاست. امیدوارم تو مجلس به همه ثابت کنین نسل جوان کشورمون چقدر کار درستند.

■ **کاربری با نام «نیکی»:**
رهبر انقلاب: بعضی از کسانی که در امر شرکت در انتخابات مردد یا دلسردند، اینها قشرهای ضعیف جامعه‌اند، گلایه‌مندند. به نظر من گلایه اینها به‌جا است اما مشکلات به این صورت حل می‌شود که پای صندوق برویم و رأی بدهیم به کسی که می‌تواند این مشکلات را حل بکند. #من_رأی_می‌دهم

■ **علی فرحزادی:**
در دنیا فقط یک حکومت هست که همزمان برای انتخابات مهمترین ارکان ساختارش به مردم التماس می‌کنه بیایید رأی بدین، همزمان از طرف مخالفینش به سیاه‌ترین نوع دیکتاتوری محکوم هم هست و برای این اتهام ۴۵ ساله داره هزینه میده! بله نظام جمهوری اسلامی ایران در دنیا همتا ندارد.

■ **دانیال معمار:**
یه زمانی بود که بعضی‌ها حتی پول بیمه درمان رو نداشتند. حالا نه تنها همه بیمه شدند، بلکه با تصویب مجلس، سه دهک اول مردم، بیمه رایگان دریافت می‌کنند. تازه درمان بیماری‌های صعب‌العلاج هم رایگان شد و ۹۰درصد هزینه درمان ناباروری هم توسط دولت پرداخت می‌شود. نتیجه رأی دادن درست همین است.

■ **بنت‌اله قلی‌زاده:**
«رأی من یعنی آرامش عمومی» هر چه انتخابات قوی‌تر و پرشورتر باشد، کارکرد داخلی منجر به رویش مضاعف استعدادهای خدمت‌رسانی و فعالیت بیشتر کارگزاران و سرعت خدمت‌رسانی آنها می‌شود. «حضور آگاهانه و انتخاب اصلح» #انتخابات

■ **محمد مهدی مصلحی:**
رأی ندادن مساویه با روی کار اومدن اونایی که افتخارشون نساختن حتی یه مسکن بود! نساختن حتی یه نیروگاه برق بود با وجود قطعی مکرر برق! نساختن پالایشگاه نفت بود! خودکفا نبودن در کشاورزی بود! #من_رأی_می‌دهم

■ **مهدی ملامحمدنوری:**
رأی دادن که فقط یک کنش انتخابی نیست. رأی دادن مشارکت است، مشارکت در تعیین آینده‌ای که مجلس می‌سازد. مشارکت در چهار سال آینده کشور. مشارکتی که اگر نباشد، بعداً حق ندارم به رویه‌های کشور اعتراض کنم. مشارکت بالاترین ابزار حضور، اعتراض و ساخت آینده است.

توصیه‌هایی در نحوه بازخورد دادن

کانال تلگرامی «مدیریت منابع انسانی» طی مطلبی توصیه‌هایی را در خصوص نحوه بازخورد دادن مدیران به کارمندان به اشتراک گذاشت. توصیه‌های ذکر شده در این مطلب عبارتند از:

۱- به یاد داشته باشید بازخوردها و انتقادهایی که مطرح نشوند روزی مثل بمب خواهند ترکید: همان طور که در زندگی شخصی افراد نیز اتفاق می‌افتد سکوت کردن بیش از حد و فروخوردن انتقادها و مطرح نکردن آنها، پس از مدتی به بحرانی تبدیل خواهد شد که مثل بمب خواهد ترکید و همه چیز را ویران خواهد کرد. بنابراین یک مدیر باید برای کارکنان خود روشن کند که چه نظری در مورد عملکرد آنها دارد و نباید آنها را در خلأ و بی‌خبری قرار دهد و بازخورد نشان دادن چه به‌صورت تشویق و چه به‌صورت انتقاد نسبت به عملکرد کارمندان خود را جزو اولویت‌های اصلی خود قرار دهد.

۲- تا حدامکان به‌صورت خصوصی بازخورد نشان دهید: مدیران همیشه باید به یاد داشته باشند که قضاوت درباره بازخوردهایی که آنها نسبت به کارکنان نشان می‌دهند در گوش کسانی که این بازخوردها را می‌شنوند شکل می‌گیرد، بنابراین هر چه تعداد این گوش‌ها کمتر باشد، احتمال سوءبرداشت در مورد آنها کاهش می‌یابد. به همین دلیل توصیه می‌شود بازخوردها و به ویژه انتقادها به‌صورت خصوصی و تنها با حضور مدیر و افرادی که سوژه و هدف بازخورد هستند، ارائه شوند. از سویی دیگر یک مدیر می‌تواند براساس، متغیرهایی چون زبان بدن افراد، وضعیت روحی و رفتاری آنها، چگونگی بازخورد نشان دادن به او را تنظیم کند. چیزی که در قالب بازخورد نشان دادن عمومی امکانپذیر نیست.

۳- بهترین کانال‌های بازخورد نشان دادن: بازخورد نشان دادن نسبت به فردی که در محل کار شما حضور دارد، پیچیدگی کمتری نسبت به کسی که در شهر یا کشور دیگری برای شما کار می‌کند دارد. برای بازخورد نشان دادن به فردی که در محلی دور از محل کار شما مشغول کار است می‌توانید از تکنولوژی‌های دیجیتالی از جمله ویدئوکال و تماس تلفنی، بهره ببرید. در این میان استفاده از ایمیل یا ارسالنامه باید در اولویت‌های بعدی قرار گیرند، چراکه استفاده از چنین کانال‌هایی، مدیران را از مزایای بازخورد نشان دادن مطابق با احساسات، عواطف و زبان بدن افراد محروم می‌سازد.

۴- تشویق در برابر دیگران، انتقاد در خلوت: این یک قانون جهانی است که کارکنان را به صورت عمومی و در برابر دیگران تشویق کنیم و انتقاد از آنها را، به‌صورت خصوصی و به دور از چشم همکاران انجام دهیم. به‌طور کلی انتقاد از افراد در برابر دیگران موجب می‌شود آنها علاوه بر سرخوردگی و احساس حقارت، موضع دفاعی بگیرند و به سختی بپذیرند که مرتکب اشتباه شده‌اند. در نقطه مقابل، ستایش از افراد در برابر دیگران بر تأثیرگذاری و اشتیاق آنها خواهد افزود و فرد مورد ستایش و سایر کارکنان را به کار بیشتر و بهتر ترغیب خواهد کرد.

۵- بازخورد نشان دادن را شخصی نکنید: یکی از مواردی که تمام مدیران باید به آن توجه ویژه‌ای داشته باشند این است که تفاوت فاحشی بین توجه به افراد به‌عنوان شخص و شخصی‌سازی بازخوردها وجود دارد. توجه به فردیت و انسانیت کارکنان، امری خوب و توصیه شده است حال آنکه شخصی‌سازی رابطه بین مدیر و کارکنان و دخالت آنها در فرآیند بازخورد نشان دادن، پدیده‌ای نکوهش شده و مردود است.

در ادامه به دو توصیه درباره خودداری از شخصی‌سازی فرآیند بازخورد (تشویق و انتقاد) اشاره خواهد شد:

۱- هیچ‌گاه به کارکنان خود توهین نکنید و به آنها برچسب نزنید: یک مدیر به هیچ عنوان و تحت هیچ شرایطی نباید چنین جملاتی را خطاب به کارکنان به زبان آورد: «تو بی‌عرضه‌ای»، «تو خیلی تنبلی»، «تو به درد هیچی نمی‌خوری» و... بیان چنین توهین‌هایی نسبت به ضعیف‌ترین افراد نیز خطایی نابخشودنی و غیر قابل جبران است و هیچ دردی نیز دوا نخواهد کرد.

۲- مدیر موفق و تأثیرگذار کسی است که هیچ‌گاه حتی در صورت بروز بدترین مشکلات و اشتباهات از سوی کارکنان به آنها نمی‌گوید: «تو اشتباه کردی» بلکه به شکلی قاطعانه می‌گوید: «من فکر می‌کنم این کار اشتباه بوده است.» در این جمله نکات متعددی نهفته است: اول اینکه با عبارت «من فکر می‌کنم» از مطلق کردن قضیه جلوگیری می‌کند و دوم اینکه می‌گوید «این کار اشتباه بوده است» و توجه همگان را به کاری که اشتباه انجام شده جلب می‌کند نه فردی که مرتکب اشتباه شده است و این یعنی شخصی نکردن قضیه.

ایرانی‌های میهمان‌نواز حتی در شرایط قحطی

محرداد کریم‌زاده توئیت کرد: احتمالاً باورتون نمیشه که این خانم‌ها لهستانی هستند و حتماً براتون عجیبه که بدونید در سال ۱۹۴۲ با این پوشش به خاطر جنگ جهانی دوم به ایران پناهنده شدند. اما؛ قشنگ‌ترین بخش این اتفاق تاریخی اینه که با وجود اینکه ما خودمون درگیر قحطی بودیم، به گفته لهستانی‌ها بسیار میهمان‌نوازی کردیم.

ما تماشاکنان بستانیم

عطاالله مهاجرانی در توئیتی بیان داشت: برخی عبارت‌ها و گاهی یک واژه به قول دوستان این سوی جهان روز شما را می‌سازد. دیگر رهایتان نمی‌کند! امروز در التحصیل نوشته بهمنیار به تصحیح شهید مرتضی مطهری دیدم: «وان اللذه التامه تکون بالمشاهده؛ اوج نشاط تمام و کمال در تماشاست!» زیباست! ما تماشاییان بستانیم! (التحصیل، ص ۸۳۰).

حبیب باده پرستان

کانال رسمی «بنیاد شهید مطهری» در ایتا سروده‌ای از مرحومه عالیه روحانی، همسر استاد شهید مطهری را درباره حضرت ولی‌عصر(عج) به اشتراک گذاشت. متن این سروده به شرح ذیل است:

نجات هر دو سرایی خدا کند که بیایی/ تو عشق و مهر و صفایی خدا کند که بیایی
شتاب کن به ظهورت که غم فزون ز فزون است/ تو چون نسیم بهاری خدا کند که بیایی
تو نور چشم محبان حبیب باده پرستان/ تو سرور علمایی خدا کند که بیایی
تو غصه‌ها ز غم ما خوری به لیل و نهاران/ تو نور عرش خدایی خدا کند که بیایی
بیا که جان به لب آمد کجا برم غم دل را/ تو یار عقده گشایی خدا کند که بیایی
ببین چگونه ستم چیره گشته بر همه عالم/ تو منتقم به جهانی خدا کند که بیایی
بیا ز پرده غیبت برون به حق امامان/ بگو کنون تو کجایی خدا کند که بیایی
قسم به ساقی کوثر قسم به زهره اطهر/ تو رمز و راز الهی خدا کند که بیایی
ز نور معرفت خود بتاب بر شب یلدا/ تو مروه‌ای تو صفایی خدا کند که بیایی
بیا به نور جمالت سحر نما شب ما را/ تو منجی فقرایی خدا کند که بیایی
به صبح جمعه نگاهی به کعبه کردم و گفتم/ نجات هر دو سرایی خدا کند که بیایی.

دانشمندی که در جهان مشهور است و در ایران گمنام!

سهند ایرانمهر در صفحه اینستاگرامی خود نوشت: در پنجم اسفند، محمدبن محمدبن حسن مشهور به خواجه نصیرالدین طوسی در سال ۵۷۹ خورشیدی در طوس زاده شد. پدرش فقیه شیعه بود و مقدمات فارسی، عربی و فقه را به او آموخت. از آنجا که در آن هنگام مغولان به ایران‌زمین تاخته بودند، او به قلعه اسماعیلیان در قهستان جنوب خراسان به فرمانروایی ناصرالدین عبدالرحیم بن ابومنصور پناه برد یعنی تنها فرقه‌ای که از نیروی پایداری در برابر تجاوزگران مغول برخوردار بود. او در آنجا کتاب «اخلاق ناصری» را تدوین کرد که ترجمه و تألیفی از دو کتاب عربی در اخلاق عملی است. پس از اینکه مدتی به خاطر نامه‌نگاری با وزیر خلیفه عباسی به زندان افتاد، به قلعه «میموندژ» و «الموت» پناه برد و در آنجا رساله‌ها (مقاله‌ها) و کتاب‌های بسیاری مانند «اساس الاقتباس» در منطق نظری و آثاری در نجوم و ریاضیات و موسیقی نوشت. او از گسترش‌دهندگان دانش مثلثات و اخترشناسی به شمار می‌رود. ۵۶ ساله بود که هلاکو آخرین نیروهای اسماعیلیان را شکست داد و او هم چون اختیار دیگری نداشت با خان مغول همراه و وزیر او شد. او فرمانروای تازه را بر آن داشت که مراغه را پایتخت خود سازد و به این ترتیب شهر کوچک و ویرانی را به آبادترین منطقه ایران‌زمین تبدیل ساخت. رصدخانه‌ای که او با ۴۰ هزار کتاب در پایتخت هلاکوخان بنیان نهاد نامدارترین مرکز آموزش عالی تا هنگام درگذشتش بود و او خود آثار ماندگاری برای تدریس در آن مرکز نگاشت که شناخته‌ترین آنها «زیج ایلخانی» در موضوع گاه‌شماری و محاسبه مسافت‌های بلند است. او نخستین ایرانی است که آگاهانه در رساله پزشکی خود به آسیب‌های روان‌تنی اشاره می‌کند. در رساله کوتاه موسیقی‌اش هم برای نخستین بار، زیر و بمی نواها را با شدت و سرعت نوسان سیم ساز محاسبه و انتشار صوت را به موج‌های آب تشبیه کرد. دنیای علم او را به خوبی می‌شناسد، یک دهانه آتشفشانی ۶۰ کیلومتری در نیم کره جنوبی ماه به نام خواجه نصیرالدین طوسی نامگذاری و یک خرده سیاره که توسط ستاره‌شناس روسی نیکلای استفانویچ چرنیخ در ۱۹۷۹ کشف شد نیز به نام وی نامیده شده است. هر چند در ایران پنجم اسفند روز مهندس نامگذاری شده است (و خیابانی به نام خیابان شهید خواجه نصیرالدین طوسی که نمی‌دانم تابلوی آن اصلاح شده است یا نه؟!) او علاوه بر علوم تجربی در نظریه‌پردازی سیاسی نیز صاحب‌نظر بوده است اما آشنایی با خواجه در ایران به اندازه شهرت او در ساحت علم نیست.

یک معیار تازه برای جناح‌بندی مثبت

روح‌الله رشیدی در کانال تلگرامی خود نوشت: جناح‌بندی سیاسی متعارف، صرفاً به کار کاسب‌کاری و جنگ زرگری می‌خورد! نسل جدید، باید معیار جدیدی برای دسته‌بندی افراد و فعالان سیاسی و اجتماعی ترتیب دهد. پیشنهاد ما مبنای مهمی به نام عدالت اجتماعی است. افراد را به نسبت دوری و نزدیکی‌شان به ایده عدالت اجتماعی دسته‌بندی کنیم. آیا چنین دسته‌بندی‌ای دشوار است؟ شاید در نگاه اول چنین باشد، اما اگر تنها بخش اندکی از تلاش‌های ممتد چندین ساله را که وقف جریان‌شناسی موهوم سیاسی کرده‌ایم، معطوف به چنین مبنای اصیلی به کار گیریم، دشوار نخواهد بود. از دل این جریان‌شناسی اصیل، سنجه‌های به‌شدت کاربردی و مؤثر بیرون می‌آید. شاید معیار عدالت اجتماعی، به نظر کلی و انتزاعی بیاید. ایرادی ندارد. کمی ساده‌ترش می‌کنیم. می‌توانیم از معیارهای ملموس‌تری استفاده کنیم. مانند معیار منفعت عمومی. افراد را به نسبت دوری و نزدیکی‌شان به اصل منفعت عمومی در تصمیم‌گیری‌ها و گرایشات‌شان طبقه‌بندی کنیم. در یک سوی طیف، منفعت عمومی و در سوی دیگرش منفعت خصوصی قرار بگیرد. افراد و تصمیمات و مواضعشان را رصد کنیم و ببینیم به کدام سوی طیف نزدیک‌ترند؛ آنگاه آنها را دسته‌بندی کنیم. مصوبات مجلس را مرور کنیم. چه کسانی به چه مصوباتی، چه رأیی داده‌اند؟ آیا مصوبات، ناظر به منفعت عمومی بوده یا منفعت خصوصی؟ البته اگر مجلس به شفافیت آرا، رأی می‌داد و ما به تمام آرای نمایندگان دسترسی داشتیم! در میان کاندیداهای نمایندگی هم همین کار را کنیم. سابقه بدون روتوش و زندگی واقعی آنها را ببینیم و ورانداز کنیم. دنبال چه بوده‌اند و برای چه و که جنگیده‌اند؟ برای چه له‌له زده‌اند؟ گمارده نزدیکان در مناصب و به نام و نان رساندن آنها یا درگیری سر منافع عمومی و با آهن گداخته به استقبال منفعت‌طلبان رفتن؟ در همین شورای شهر؛ دسته‌بندی کنیم مواضع، مصوبات و تصمیمات ناظر به منفعت عمومی را و ببینیم ترکیب و سمت‌وسوی آرای اعضای شورا چگونه بوده است؛ آیا کفه منافع عمومی سنگین است یا منافع خصوصی؟ افراد در مخالفت‌ها و موافقت‌ها، جانب منفعت عمومی را می‌گیرند یا منفعت خصوصی را؟ جناح‌بندی اصلی، اینگونه شکل می‌گیرد و نه با برچسب‌های سست و حب‌وبغض‌های باندی. ممکن است با معیار قرار دادن اصل منفعت عمومی، افراد به صورت مستمر، در یک جناح قرار نگیرند، ایرادی ندارد و باید همین را تقویت کنیم، چراکه آنچه اصالت دارد مردم‌اند و نه بازیگران سیاسی.

تصویر منتخب

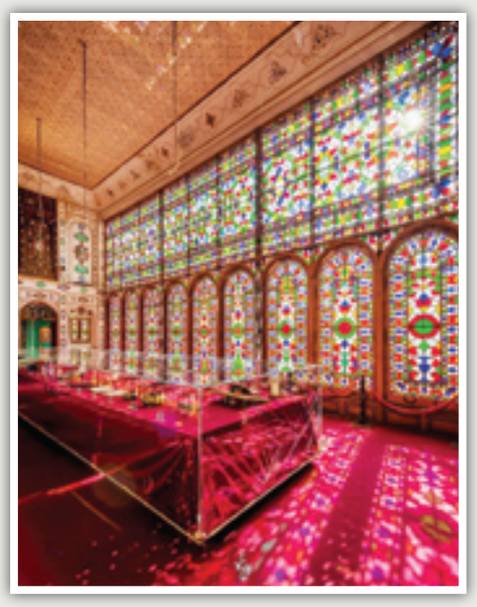

خانه مشیرالملک انصاری از خانه‌های دوره صفویه در اصفهان
عکس از علی علیرضایی | از صفحه توئیتری «ایران با شکوه»